

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. XXXIV. Romana inquilinatus. An à decreto de evacuando detur appellatio suspe[n]siva; Et de jure inquilinatus, an & quando sit cessibile, vel transeat cum venditione, seù cessione negotii in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

contrarium omnino verius videbatur; Certum enim est dictum motum proprium esse juri contrarium, atque ab ejus dispositione exorbitantem, tum ex regula quod nemo invitus emere vel conducere tenetur, *ad text. in l. nec emere Cod. de jure deliber. & l. dudum C. de contrahen. empr.* Tum etiam quia alteri per alterum iniqua conditio inferri non debet, ex collectis per *Barbof. axiom. 108.* ideoque in hujusmodi exorbitantibus legibus vel provisionibus receptam & quotidianam propositionem habemus deductam ex *l. commedissimè ff. de liber. & posthum. ubi communiter DD.* quod non datur extensio de casu ad casum etiam ex rationis identitate ex plene deductis in *Fanen. successioni 26. Junij 1665. & 15. Martij 1666. Albergato, de qua causa habetur in sua materia sub tit. de success.* Unde cum dictus motus proprius supponat casum quod hebræi inquilini in odium Christianorum male trahent domos, ut ita dominos inducant ad pensiones diminuendas, eiq; reventibus illas deserant absq; eo quod alter inquilinus inveniat, ob excommunicationem ut supra, idcirco hæc ratio non adaptatur casui controversiæ, cum inquilinus non deseruerit voluntariè domum, neque istius ruina aut deterioratio ejus culpa secuta esset sed ex casu.

Item quia dicto motu proprio loquente de domibus tunc in ghetto extantibus & inhabitatis, ille convenire non videtur huic domui penitus diruta, & ex integro constructa, quoniam quando disputant DD. an domus refecta sit eadem vel diversa, tam ad effectum censuum super ea impostorum, quam hypothecarum & similes, communis distinctio videtur, quod si prior in totum collapsa est, atque ex integro constructa, tunc dicitur nova & diversa domus non autem eadem antiqua ex collectis per *Gratian. in addit. ad discept. 432. num. 15. Guttier. lib. 2. pract. quest. 187. num. 7. cum seqq. Cenc. de cens. quest. 101. num. 15. & per est. ubi etiam si nova constructio ex cements antiquæ domus facta esset.*

Quamvis autem de stricto jure hæc ita procedent; Attamen reflectendo ad veritatem, mihi quoque videbatur probabile motivum cum quo processum fuit, ut supra, quando ad illud solum difficultas restringeretur, ex recepta regula non immorandi in cortice, & figura verborum, sed attendendi substantiam verisimilis voluntatis; Quod autem mihi inferebat difficultatem, unde dicta sententia injusta videbatur, consistebat solum in alteratione consueti status domus, unde propterea resultabat etiam alteratio consuetæ pensionis, quoniam si Universitas subsidiariè subrogata est in locum soliti inquilini, hinc proinde ex natura subrogatorum teneri non debet ultra id ad quod ipse inquilinus teneretur, cui ex Indulto *Clementis VIII.* dominus domus tollere non posset, neque pensionem alterare, si autem id fieri non potest directe neque admittendum est indirectè, ita ampliando consuetam domorum structuram, quam conductor seu inquilinus in casu ruinae neque petere potest neque recipere tenetur, juxta ea quæ habentur supra disc. 14. Cumque de præsentis magna vigeat difficultas investmenti pecuniarum, possent domini domorum existentium in ghetto, sub prætextu refactionis, quam in prædiis urbanis de natura rei facere oportet, ita domos ampliando, atque in diversam majorem structuram eas reducendo, notabiliter augere pensiones cum tutissimo investmento longè meliori quàm in reliquis domibus Civitatis, ob dictam obligationem Universitatis, atque in hoc advertendam consistere grava-

men, quoniam domus restitui debebat in statum pristinum, ut sub consueta pensione continuari posset, ac si cum solito inquilino esset quartio.

ROMANA INQUILINATUS,

PRO

MATTHIA CAPOCACCIA,

CFM

DECIO MARCONO,
ET PAULO BOCCARDINO.

Casus disputatus coram Preside vicarum & in Camera, postea concordatus.

An in decreto de evacuando detur appellatio suspensiva; Et de jure inquilinatus, an & quando sit cessibile, vel transeat cum venditione seu cessione negotii in domo vel apotheca existentis; Et quando sub inquilinus fiat inquilinus.

S Y M M A R I U M.

1. **F**acti series.
2. An & quando mandatum de evacuando domum conductam sit executivum vel appellabile.
3. Inter duos conductores de conductione contententes proceditur ordinariè.
4. De materia l. quoties C. de rei vendic.
5. Secundo conductori possidenti competit manutentio.
6. Vbi obligatio cameratis allegatur hinc inde, cessat via executiva & intrat appellatio.
7. Quando judicia possessoria vel aliàs executiva dicantur ordinaria, & admittant appellationem.
8. Clausula, constituti quando non faciat suas consuetas operationes.
9. De clausula constituti.
10. De text. in l. quoties ejusque ratione.
11. De decreto cameratis, & jure inquilinatus.
12. De subinquitino quando fiat inquilinus.
13. De subemphyteuta quando fiat emphyteuta principalis.
14. An jus inquilinatus veniat sub cessione mercium.
15. Apothecam apotheca dicitur pretio æstimabile & fructiferum.
16. Declaratur conclusio, ut jus inquilinatus sit personale vel cessibile.
17. An sint jura personalia cessibilia et iam veniant cum universitate bonorum.

DISC. XXXIV.

Locavit Boccardinus de anno 1641 duasejus apothecas ad novennium cum pacto, ut non facta per mensem antea solita disdicta censeatur facta relocatio ad aliud novennium, & sic successivè cum facultate sublocandi, & absque renunciatione decreti cameratis, seu privilegii inquilinatus, Travaglinus autem declaravit unam ex dictis apothecis

apothecis conduxisse pro Gaspare Fontana ad usum berettarii, cui Fontana in dicta apotheca negotium prædictum exercenti successit Arcetofus qui idem negotium cum iure dictæ conductionis & inquilinatus cessit Capocaccia cum reservatione domini pendente solutione pretii; Cumque altera apotheca devenisset in Marconum mercatorum, ortis inter istos consuetis adjacentium artificum & mercatorum æmulationibus, curavit Marconus, aucta pensione, post duo novennia prævia disdicta Capocaccia facta, locationem à Boccardino obtinere, cuius vigore, tam proprio, quam dicti locatoris nomine obtinuit à Præside viarum mandatum de evacuando, non obstante quod Capocaccia opposuisset de prælatione sibi competente in vim decreti cameræ, ac etiam de altera posteriori locatione inita cum eodem Boccardino, rejecta prima exceptione in eo, quod ipse non esset inquilinus, sed subinquilinus, cui decretum cameræ non suffragatur, nec suffragari posset cessio sibi facta per Arcetofum Fontana heredem, vel quia esset etiam subinquilinus, dum contractus initus erat cum Travaglino, vel quia ius inquilinatus tanquam personale non esset alteri cessibile. Ac rejecta etiam altera exceptione novæ locationis utpote posterioris, & quam locator facere non potuerit, in præjudicium alterius jam inite cum Marcono.

Interposita igitur ab hoc decreto appellatione in Camera, & assumpta juxta stylum disputatione dubii super modo inhibendi; An scilicet appellatio admittenda esset ad utrumque effectum devolutivum, & suspensivum, vel ad primum tantum, cum hujusmodi iudicii vel causæ, an esset appellabilis, necne sed etiam de meritis totius negotii principalis, ad effectum, ut in processu etiam executivo videatur, an intret etiam appellatio, suspensiva ratione iniustitiæ, ut etiam signatura servare solet, idcirco tam de ordine quam de iustitia ut supra disputando.

Quatenus ad primum pertinet, pro Capocaccia appellante scribens dicebam ex eisdem supra deductis in *Ferrariensi assensu disc. 19.* Eatenus scilicet in hoc iudicio intrare processum executivum suspensivæ appellationis exclusivum, quatenus vel urgeat ratio celeritatis, quia nempe allegata per conductorem reconductione in limine expirantis locationis novus conductor cogereur alias sine habitatione remanere, unde quodammodo commercium ita impeditum remaneret, in quibus terminis procedunt. Vel intelligendæ sunt auctoritates appellationem excludentes ibidem deductæ, vel ubi urget ratio *text. in l. si quis conductionis C. locati*, quod nempe conductor ejus auctori, à quo rem accepit, domini, & possessionis quæstionem reficere velit, cum ita esset spoliare de facto, in quarum una vel altera ex dictis rationibus, praxis non admittendi appellationem ab hujusmodi decretis fundata videtur, & quarum utramque in præfenti cessare dicebam, quia cum Marconus novus conductor jam haberet alteram apothecam adjacentem, in qua consuetum negotium exercebat, istam volens vel ex motivo expellendi æmulum, vel ex altero per eum allegato majoris ampliationis negotii, cessabat ratio celeritatis seu inconvenientis, quod interim stare deberet sine apotheca, vel habitatione.

Prout cessabat alia ratio refractionis domini & possessionis proprio auctori, & quæ sapere videtur speciem calumniæ, seu spoliæ appellationis ex-

clusivi, quia teus duplicem allegabat titulum non impugnativum sed potius approbativum domini & possessionis sui auctoris, quem in talem ita agnoscebat, tam ratione ultimæ locationis ad cautelam de novo inite, quam ratione prælationis competentis ex decreto cameræ, seu iure inquilinatus, unde potius controversia erat inter duos conductores ab eodem fonte parem titulum habentes, inter quos ordinariè non autem exequutivè agendum esse omninò dicebam ex pluribus ponderatis etiam in dicta *Ferrariensi*, Primò nempe ex generali theoria *Bart. in l. fin. num. 21. Cod. de edicto Div. Adr. toll.* tam inter cohæredes seu fideicommissarios, quam à simili in materia beneficiæ, omnibusque aliis similibus receptissima, ut inter duos parititulo venientes, ac jus ab eodem fonte æqualiter deducentes, unus dicatur alteri legitimus contradictor, proindeque ordinariè procedendum sit, quamvis alias utriusque titulus esset executivus.

Secundò quia in præfatis terminis duorum conductorum, quorum unus anteriorem, alter posteriorem titulum habeat, si secundus reperitur in possessione, hic de jure prælationem habet juxta terminos *text. in l. quoties Cod. de rei vendic.* quam receptum est non solum in emptione, & venditione, sed in quacumque alia conductione procedere; Et licet textus prædictus multas patiatur limitationes, præsertim ubi ad favorem primi conductoris accessit facta traditio resultans ex clausula *constitui*, vel *aquipollenti*, seu accedit hypotheca pro contractus observantia; Nihilominus hujusmodi concessio, an intret, necne limitatio, respicere videtur petitorium, cuius disputatione pendente, secundo conductori jam possidenti competit manutentio in ejus possessione, ut punctualiter firmatur *decis. 64 par. 7. recent.* Igitur non bene prætendebatur processus executivus, per quem disputatio exceptionis respicientis petitorium ita minus quam in iudicio possessorio rejecta remanebat.

Tertiò quia utraque partium allegabat ad sui favorem ejusdem locatoris obligationem cameralem reciprocam inter locatorem & conductorem in eodem contractu pro ejus observantia contentam, unde intrat conclusio, quod ubi obligatio cameræ allegatur, hinc inde cessat ejus via executiva, & intrat appellatio, quoniam hæc non interponitur ab ipsa obligatione ejusque executione, sed à iudicis declaratione, an essemus in uno vel in altero obligationis casu, ita ut purificatio obligationis pendeat à puncto negotii principalis, ut habetur apud *Buras. decis. 775. num. ult. decis. 89. n. 5. post Zach. de oblig. camer.* Ubi cumque enim res regulariter privilegiata & executiva non est pura & clara stans de per se, sed pendet à negotio principali, habere non dicitur sua consueta privilegia; Ut in proposito habemus in summario possessorio retinendæ, quod juxta magis communem & in Curia receptissimam opinionem etiam de jure canonico non admittit appellationem suspensivam, & nihilominus ubi lis non est super ipsa possessione, sed super negotio principali, à quo pendet punctus possessorii, & num competit necne manutentio, tunc cessat tale privilegium, ac intrat appellatio tanquam in petitorio, ut est quotidiana recepta conclusio de qua præsertim habetur in *Romana Palati 3. Decembris 1646. coram Cerro.*

Ita pariter clausula, *constitui*, multas habet operationes, illas præsertim translationis possessionis, & ita ut

Ita ut ejus vigore adversus constituentem vel habentem causam ab eo receptam sit competere constitutario manutionem, & tamen procedit, ubi constitutum est purum stans de per se, secus autem ubi conditionale vel alias ita adjectum, quod pendeat à validitate vel intelligentia contractus, num intret necne; præsertim ubi quæstio est comprehensionis, quia tunc cessant ejus privilegia, cum impugatio esse non dicatur super ipso constituto, ejusque efficacia, sed super ejus verificatione pendente à negotio principali. *Add. ad Gregor. decis. 283, num. 8 dec. 215. apud Postum de manut. in dicta Romana Palatii coram Cerro, & in alijs.*

Quod pariter habemus in clausula sublata, & decreto irritanti, quam plures effectus & operationes habentibus, illum præsertim, ut non obtenta oris aperitione, cujuscunque judicii ingressus remaneat præclusus, & nihilominus si intret quæstio super hujusmodi clausula vel decreti comprehensione, quæ pendeat à negotio principali, non est prohibendum de hoc cognosci, quia non est quæstio super clausula vel decreti efficacia, sed super comprehensione, ut habetur apud Cavalier. *decis. 523, num. 2. & 3. Buratt. decis. 659. in fine & 720. adden. ad eum decis. 131. litt. D. Alden ad Greg. dicta decis. 287, num. 8. Romana fideicommissi de Victorij 13. Januarij 1653. Verosio decis. 299. num. 26. par. 11. rec. & in alijs frequenter cum similibus; Et hic videbatur casus, quia conductor non impugnabat jus locatoris, vel ejus obligationem dimittendi rem conductam finita locatione, sed dicebat istam durare, atque casum suæ obligationis non evenisse, quinimo potius sibi assistere obligationem activam adversus locatorem vel habentem causam ab eo pro observantia contractus vel privilegii inquilinatus, cujus inspectio pariter petitorium sapere videtur cum solo processu executivo non terminandum, unde his circumstantiis accedentibus, & ubi non urget ea ratio celeritatis & inconvenientium, quæ ponderantur in domibus conductitiis certis anni temporibus conduci solitis, ut observatum est in dicta Ferrarientomino incongruum dicebam cadere debere processum executivum, & appellationis suspensivæ exclusivum.*

Cæterum, ratione etiam injustitiæ dicebam intrare appellationem, quamvis alias de judicii natura non cadentem, non quidem ex motivo posterioris locationis, quæ juncta cum prioritate traditionis, seu cum possessione jam habita regulariter prævalet antecedenti juxta dispositionem *text. in l. quoties C. de rei vendit.* hoc enim fundamentum, cum sensu veritatis, considerabile dicebam in solo possessorio, & ad effectum impediendi processum executivum ut supra, sed quoad justitiam, illud parum tutum judicabam stante hypotheca in priori locatione contenta, per quam jus primo conductori quæsitum est, per secundum contractum inalterabile, cum ratio textus originem trahat ex ratione militante inter duos solam personalem habentes, inter quos melior est conditio præoccupantis, ideoque licet more Advocati hoc etiam motivum deduceretur, cum sæpe judices, solidis rejectis, levioribus ac fallacibus fundamentis inniti soleant, insinuabam tamen juxta stylum partibus illud non subsistere.

Verum tamen judicabam alterum fundamentum decreti cameræ inquilino prælationem adeo concedentis, ut secunda locatio in ejus præjudicium ipso jure irrita & invalida reputetur, quoties forma in dicto decreto præscripta non servetur, ut constat ex eodem decreto impresso post *Renzon.*

*ad statut. 705. & post Radolph. in praxi sol. 632. & observat idem Radolph. par. 2. cap. 13. num. 55. Neque per scribentes pro secundo conductore controvertebatur, sed sola ejus replicatio consistebat in dicti inquilinatus incompetencia, cum beneficium decreti cameræ competat inquilino non autem subinquinato, qualis dicebatur Capocaccia, non obstante, quod emisset etiam merces in eadem apotheca existentes, quia cum venditione mercium non veniat jus inquilinatus, ut punctualiter Gregor. *dec. 115.* idcirco neque cessionem suffragari posse dicebant, quia hoc est jus personale ipsi inquilino competens, alteri non cessibile.*

Quibus tamen non obstantibus pro Capocaccia justitiam assistere dicebam, quia cum in apotheca subintrasset intra primum novennium, intra quod locator ab eo exigere pensiones, ac rectè agnovit ipsi rem sublocatam fuisse, hinc proinde per ingressum novi biennii in quo ob non factam disdictam, relocatio tanquam ex novo contractu inita erat, de subinquinato ex implicita locatoris voluntate factus erat inquilinus, ut punctualiter firmatur apud Merlin. *decis. 386. num. 13. & 14. alias decis. 244. par. 5. recent. & decis. 210. post Zach. de oblig. Camer. in Romana locationu 10. Martij 1656. coram Bevilacqua, & sæpius est dictum in præcedentibus; Quod clarius procedere dicebam ex ejusdem locatoris observantia non solum deducta ex continuatis exactionibus pensionum à Capocaccia aliisque actibus, in quibus eum in conductorem agnovit absque eo quod tam longi temporis intervallo Travaglinum primum conductorem agnosceret, vel pulsaret, ut in his terminis ponderatum fuit in *Placentina, & in Romana universitatis hebraorum disc. 31. & 33.* Sed etiam quia finito secundo novennio fecit disdictam non Travaglinum primo conductori sed Capocaccie, quem ita proinde in inquilinum agnovit; Atque alias intrare dicebam dilemma inevitabile; Aut enim locator volebat locationem durare, ac substantiatam esse penes Travaglinum; Aut illam fuisse translata in Capocacciam; Si primum, ergo nulla aderat disdicta facta conductori; Et consequenter in vim pacti inducta erat relocatio ad aliud novennium ad favorem Travaglini, qui erat in causa, & Capocaccie assistebat; Et si secundum, cum quo disdictam fecit, ergo eum agnovit in inquilinum, qualem ex subinquinato fieri solum pendet à voluntate etiam implicita & conjecturali locatoris, ut dicta *decis. 210. post Zach.* Ponderando etiam, quod ab initio contractus continebat locationem duarum apothecarum, ex quibus Travaglinus unam Fontanæ Capocaccie auctori, alteram alteri mercatori sublocaverat, & tamen in fine primi novennii locator faciendo disdictam pro dicta altera apotheca alteri subconductoris, illam locaverat eidem Marcono utramque nunc assistenti, unde agnovit Travaglinum priorem conductorem esse de medio sublatum, ac priorem contractum ita divisit & novavit.*

Clarius, quia in instrumento locationis aderat expressa facultas sublocandi contra stylum, cum semper in locationibus, quæ fiunt in Urbe, adjici soleat hæc prohibitio, unde hujusmodi expressionem dupliciter considerabilem dicebam; Primum nempe, quia contra consuetudinem; Et secundò quia sufficiebat non prohiberi, dum de jure conductori non denegatur sublocandi facultas, unde ut hujusmodi conventio non esset omnino fatua & otiosa, dicebam illam in se esse operativam,

tivam, quod consensus locatoris operetur, ac si sub-conductor immediate & directe ab ipso locatore jus haberet per organum conductoris, adinstar secundi emphyteute, cui per primum in vim facultatis à domino concessæ res subemphyteutica sit, quia reputatur primus emphyteuta, ejusque generatio attenditur *Ambaran. cons. 63. Rota dec. 182. par. 6. rec.* ubi concordantes; Et habemus etiam in feudis, quod accedente expressa facultate subinfeudandi quoties subinfeudatio est de toto, subinfeudatus dicitur effici feudatarius, perinde ac si directe & immediate à domino habuisset per organum subinfeudantis, ex deductis *sub tit. de feudis in Senogalitan. Castrorum disc. 1. & in Mantuana feudis disc. 7.* cum similibus.

Replicabant scribentes pro actore id suffragari posse Fontanæ, seu Aretusio ejus hæredi, cui Fravaglinus dictam facultatem habens sublocaverat, secus autem Capocaccia, qui erat subinquinini subinquininus, atque hoc erat fortius objectum, quod huic parti obstat, sed dupliciter cessare dicebam. Primum ex subsequens ut supra, ex quibus Capocaccia de voluntate locatoris de subinquinino effectus erat inquininus; Et secundo potissime, quia Capocaccia in universum jus fontanæ, seu Aretusij tæcesserat cum speciali cessione inquininatus, ac etiam idem Aretusius erat in causa eidem assistendo.

Nil obstantem propositione, quod sub venditione mercium non veniat jus inquininatus, quoniam ea procedit ad commodum ipsius venditoris, & respectivè inquinini, ut scilicet non censeatur in venditione dictum jus cedere voluisse, ad effectum, ut penes eum remaneat, & in his terminis procedunt auctoritates dictam propositionem firmantes, præsertim in *Romana legati 14. Martij 1644. coram Carillo 1. ter suas dec. 203. qua est ultima*, non autem ut retorqueatur contra eundem cujus interest inquininatum esse cessibilem, & in contractum venditionis mercium deducibilem; Cum enim hoc jus sit pretio æstimabile propter loci aviammentum, quod pariter dicitur æstimabile & fructiferum, itaut in contractum locationis deduci valeat, sive pro ejus pretio licet petantur fructus recompensativi, ut habetur in *dicta Romana legati coram Carillo*, & non semel occasione dictorum fructuum habetur deductum *sub tit. de usuru*; Hinc proinde inquinino domino mercium expediebat potuisse unà cum istis dictum jus cedere; Tum ratione majoris valoris; Tum etiam ratione fructuum qui pro solis mercibus de per se consideratis peti, vel conveniri non poterant, juxta distinctionem, de qua sub eodem tit. de usuris in *Viterbien. transactione & in Fulginaten. & sæpè.*

Ac demum conclusionem prædictam de jure inquininatus, tanquam personali, & non cessibili, de qua in *dicta Romana legati coram Carillo & in alijs veram*, ac rectè procedere dicebam, ubi tale jus de per se & principaliter in contractum cessionis deducitur, secus ubi tanquam accessorium & consequitivum ad negotium, quod venditur, cum multa, quæ de per se & principaliter in contractum deduci, ac cedi prohibentur rectè sint cessibilia accessorie & cum universitate bonorum, ut habentur in terminis juris congrui, seu retractus, quod principaliter & de per se alteri cedi non potest, & tamen si vendatur res, cujus ratione illud competit, vendi etiam, ac cedi potest tale jus unà cum re *Tiraquell. de retract lignag. §. 26. glos. 1. num. 29. Franch. & adden. decis. 242. Buvrati. decis. 677. num. 4.*

Ita pariter jus patronatus non solum pretio mediante vendi non potest, sed neque sine Ordinaris consensu donari, & tamen rectè venit in contractum emptionis & venditionis accessorie ad universitatem, vel rem venditam, & jam si de eo fieret mentio specialis, quoties illa non est, ut principaliter in contractum deducatur, sed gratia majoris declarationis ad text. in *cap. cum saculum, & cap. ex litteris de jure patr. cum concord. per Vivian. hoc tract. lib. 4. cap. 1. num. 3. cum seqq. Ortbobon. dec. 234. num. 7.* Ex quibus & similibus in *Tiburina alienatione Castrorum sub tit. de feud. disc. 68.* dicebam constitutiones Apostolicas prohibentes alienationem, & quemcumque contractum castrorum & bonorum jurisdictionalium, locum non habere in cessionibus universitatis bonorum, sub qua hujusmodi castra & bona accessorie & consecutive veniant.

Causa proposita in Camera capta non fuit reselectio, inclinabant tamen DD. ad favorem hujus partis, præsertim quia constabat totum ad amulationem gestu esse sed ob aliqua prudentialia motiva de meo etiam consilio Capocaccia honestam sibi oblatam concordiam acceptavit, atque apotheca cessit, dum ejusdem actoris ope alium æque idoneum locum & fortan meliorem pro ejus negotio obtinuit.

ROMANA REFLECTIONIS

PRO

JOSEPHO COSTA

CVM

APPALTATORE SALARIÆ URBS,

Causæ sopius per concordiam.

De decreto Camera loquente de inquinino, cui conveniat, & quis de jure dicatur inquininus. Et quando tale decretum locum habeat; ac de onere reflectionis rei conductæ cui incumbat; Et quando quis invitatus cogatur perseverare in locatione.

SVM MARIVM.

1. Causæ controversiæ.
2. Quomodo distinguantur prædia rustica ab urbanis, & quando conductor dicatur inquininus, vel colonus.
3. De decreto Camera super inquininatu.
4. An invitatus teneatur locare rem suam pro usu publico.

DISC. XXXV.

Proffidens Costa quædam ædificia propè ripam in loco nuncupato *marmorata* ad usum requisitorii, seu magazeni destinata, cum ab aliquo tempore locare consuevisset appaltatori salariarum pro salis repositione & usu, expertus ex materia acrimonia damnum ædificio inferri, itaut ob frequentem reflectionem modica exinde resisteret utili-